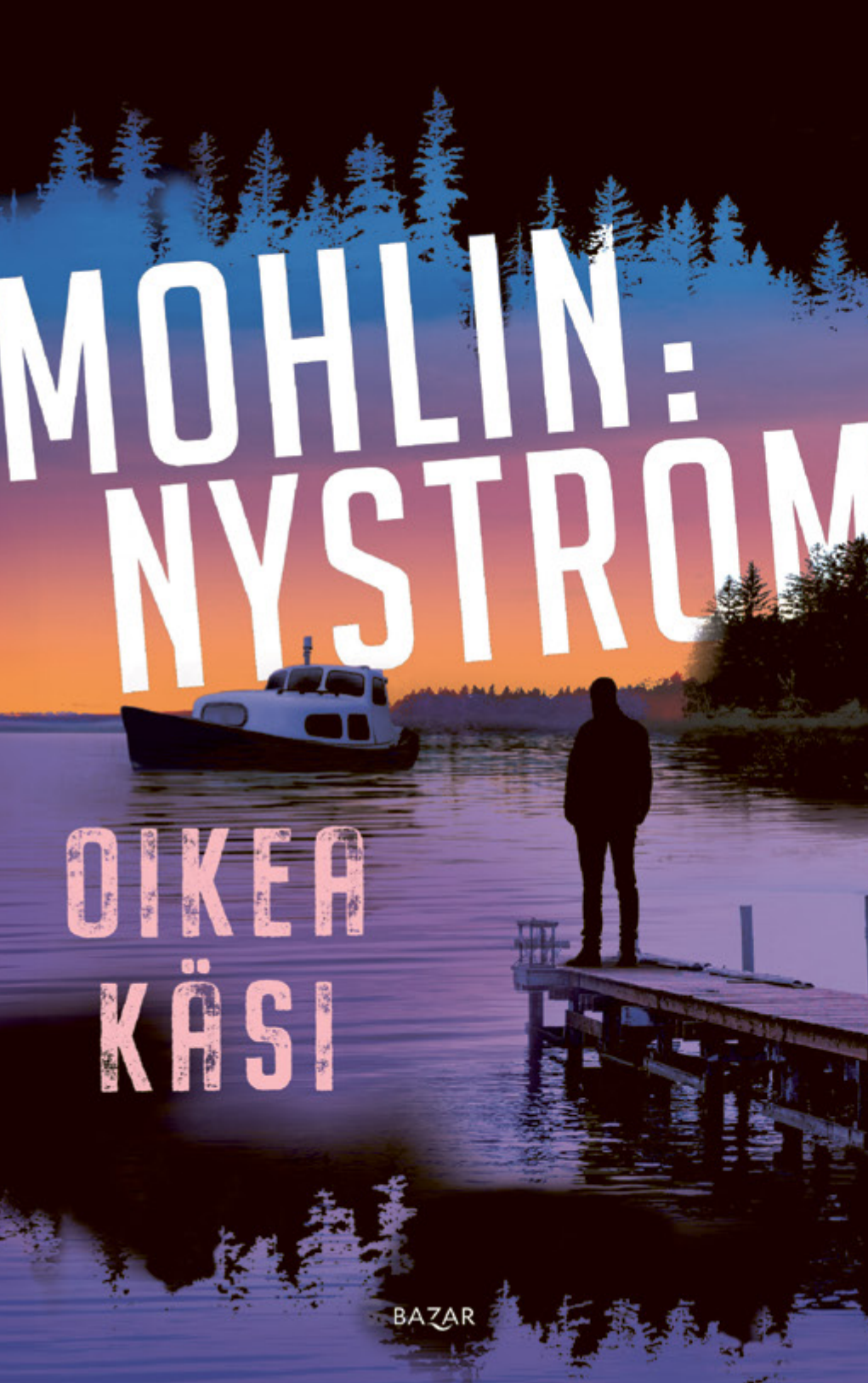

MOHLIN: NYSTROM

A person stands on a wooden pier, looking out at a small boat on a calm lake. The background features a dense forest of evergreen trees under a vibrant sunset sky with orange and purple hues. The scene is reflected in the still water.

OIKEA
KÄSI

BAZAR

MOHLIN: NYSTRÖM OIKEA KÄSI

Suomentanut Jänis Louhivuori

BAZAR

Bazar Kustannus
www.bazarkustannus.fi

1. painos

Suomentanut Jänis Louhivuori

Suomenkielinen laitos © Jänis Louhivuori ja Bazar Kustannus 2025

Ruotsinkielinen alkuteos *Den högra handen*

© 2024 Peter Mohlin ja Peter Nyström

First published by Norstedts, Sweden

Published by arrangement with Nordin Agency AB, Sweden

ISBN 978-952-403-267-4

Bazar Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut:

tuotevastuu@bazarkustannus.fi

Taitto Jukka Iivarinen / Taittopalvelu Vitale

Painettu EU:ssa

TORSTAI

AUTON KOJELAUDAN KELLO näytti puoli kolme yöllä. John väänsi tuulilasinpyyhkijät täysille, mutta ne eivät kyyneleet pitämään sadetta loitolla. Rakennukset, liikennemerkkit ja liikenteenjakajat katosivat tuulilasia rummuttavaan kaatosateeseen samassa, kun ajovalot osuivat niihin.

Johnin olisi pitänyt oikeastaan hellittää jalkaansa kaasupolkimella, mutta hän ei tahtonut ottaa sitä riskiä, että partio-auto ehättäisi Hotell Royaliin ennen häntä. Raiskauksen uhrin olivat hauraita. Oli ehdottoman tärkeää voittaa uhrin luottamus, ja se tapahtui helpommin, jos nainen puhuisi ensin hänen kanssaan.

Hän ajoi sillan yli Klarjoen toiselle puolelle, ohitti Stads-hotelletin ja oikaisi torin poikki Västra Torggatanille. Hän pujotteli kävelykadun penkkien ja pyörätelineiden välistä ja pysäköi Chryslerin hotellin eteen.

Hän kohtasi aulassa kuusikymppisen miehen, jonka ohuet harmaat hiukset oli kammattu huolellisesti päälään yli. Miehellä oli valkoinen paita ja viininpunainen liivi, jonka rintataskussa oli nimikyltti. Sen messinkipohjalla luki kiemuraisilla mustilla kirjaimilla *Cornelius Ljungstedt*. Hätkeskuspäivystäjän mukaan, jonka kanssa John oli puhunut, mies oli hotellin omistaja ja oli tehnyt ilmoituksen raiskauksesta.

John tervehti miestä nopeasti ja katsoi ympärilleen. Kulu-neella nahkasohvalla hissin luona istui tyhjin silmin eteensä tuijottava nainen. Hän oli vaalea ja lyhyttukkainen, hänellä oli farkut ja sininen ribbineulepaita. Hänen ikäänsä oli vaikea arvioida, koska hänen kasvonsa olivat itkusta punaiset. John arveli, että nainen oli suurin piirtein samanikäinen kuin hän, ehkä vähän nuorempi, kolmenkymppin kieppeillä.

”Häinkö se on?” hän kysyi.

Cornelius nyökkäsi ja sanoi hiljaa:

”Hänen nimensä on Amanda.”

John kiirehti sohvan luo, avasi päällystakkinsa ja istahti kyykkyyn naisen eteen.

”Hei, Amanda”, hän sanoi ja esitteli itsensä. ”Olen poliisi Karlstadin lääninrikospoliisista. Voisitko kertoa, mitä tapahtui?”

Naisen katse terävöityi ja kohdistui Johniin.

”Minä en halunnut... mutta hän ei piitannut siitä.”

”Mitä sinä et halunnut?” John kysyi, vaikka tiesi jo vastauksen.

”Harrastaa seksiä”, nainen kuiskasi kuin häntä hävettäisi sanoa se ääneen.

John odotti tovin ja antoi naisen koota itsensä.

”Kuka sen teki sinulle?” hän kysyi.

Amanda pudisti päätään.

”En voi kertoa.”

”Mikset?” John kysyi.

”Se ei käy... en halua.”

Nainen nipisti silmänsä kiinni ja taisteli itkua vastaan. John olisi tahtonut istuutua sohvalle ja kietoa kätensä naisen ympärille, mutta hän tiesi, ettei ihmiseen pitänyt koskea silloin, kun tämä oli juuri joutunut seksuaalisen väkivallan uhriksi.

”Tiedätkö, kuka se mies on?” hän kysyi. ”Tunnetko hänet?”

Amanda vaikenä ja painoi kasvot käsiinsä. John käsitti, että lisäkysymyksistä olisi enemmän haittaa kuin hyötyä.

Hänen täytyisi luoda naiseen suhde saadakseen tämän avautumaan, eikä se onnistuisi, jos hän vaikuttaisi tunteettomalta kuulustelijalta.

”Sillä ei ole mikään kiire”, hän sanoi pehmeämmällä äänellä. ”Poliisipartio on tulossa, ja he vievät sinut sairaalaan. Tällaisiin tilanteisiin on olemassa hyvät rutiinit. Naispuolinen lääkäri tutkii sinut, ja minä tulen sinne heti, kun olen saanut hommat valmiiksi täällä. Sitten voimme puhua lisää kaikessa rauhassa.”

Amandan kädet vaipuivat syliin, ja hän katsoi taas Johnia silmiin.

”Täytyykö minun mennä sairaalaan?” hän kysyi.

”Se voi tuntua vaikealta, mutta sinulle on tehtävä tutkimus. Hoitajat ottavat sinusta näytteitä ja yrittävät saada talteen jälkiä siitä, joka teki tämän sinulle.”

Nainen istui hiljaa ja näytti miettivän Johnin sanoja.

”Jututan nyt ensin hotellin omistajaa”, John jatkoi. ”Partion pitäisi saapua minä hetkenä hyvänsä. Sopiiko se?”

Nainen nyökkäsi ja nyki neulepaitansa hihoja. John nousi seisomaan ja marssi tummapuiselle vastaanottotiskille, jonka takana Cornelius Jungstedt odotti.

”Kuinka hän voi?” mies kuiskasi huolissaan.

”Hän on järkyttynyt eikä halua oikein puhua”, John sanoi. ”Toivottavasti sinä voit auttaa minua selvittämään, mitä tapahtui.”

”Ilman muuta. Teen parhaani. Ehkä meidän kannattaisi mennä toimistoon juttelemaan.”

Cornelius vilkaisi merkitsevästi sohvan suuntaan. John kääntyi ja näki Amandan tarkkailevan heitä. Välimatka ei ollut niin pitkä, ettei Amanda voisi kuulla hotellinomistajan selostusta ja joutua elämään kaiken uudelleen.

”Tehdään niin”, John sanoi.

Cornelius avasi oven pieneen huoneeseen vastaanottotiskin takana. Kulkiessaan hänen ohitseensa John haistoi miesten

hajuveden miedon lehahduksen. Setriä ja santelipuuta. Ei erityisen modernia. Miehen olemus huokui samaa henkeä kuin hänen hotellinsa. Kulunut ja nuhrainen mutta yksityiskohtiin paneutunut.

”Aloita alusta”, John sanoi. ”Mitä tapahtui?”

”Yksi meidän hotellivieraistamme soitti tänne vastaanottoon”, Cornelius sanoi. ”Hän oli herännyt viereisestä huoneesta kuuluiin hälyttäviin ääniin. Kuin nainen olisi itkenyt tai uikuttanut siellä.”

”Paljonko kello oli?”

”Vähän vaille kaksi. Menin ylös ja kuuntelin oven takana. Siellä oli hiljaista, mutta koputin silti huoneen oveen. Kun kukaan ei tullut avaamaan, menin sisään yleisavaimella. Amanda istui vapisten sängyn edessä lattialla. Kysyin, kuinka hän voi, ja hän kertoi, että hänet oli raiskattu.”

”Oliko huoneessa ketään muuta?” John kysyi.

”Ei, en nähnyt ketään muuta kuin hänet.”

”Oliko hänellä vaatteet yllään?”

”Oli. Samat vaatteet kuin nytkin.”

John etsi paikkaa, johon istuutua, mutta ahtaassa huoneessa oli vain yksi tuoli, ja sillä istui Cornelius.

”Kertoiko hän, oliko raiskaus tapahtunut hotellissa?” John kysyi.

”Me emme puhuneet siitä. Keskityin vain lohduttamaan häntä.”

”Eikö hän maininnut nimiä?”

Cornelius mietti hetken.

”Ei minun muistaakseni. Pyysin hänet kanssani alas vastaanottoon ja soitin 112:een.”

John kaivoi muistilehtiön takkinsa taskusta. Hän hankasi kynällä paperia, kunnes mustetta alkoi tulla.

”Mikä hänen sukunimensä on?” hän kysyi.

”Forsgren”, Cornelius sanoi. ”Amanda Forsgren.”

John kirjoitti nimen ylös.

”Yöpyykö hän täällä usein?”

”Ei. Tietokoneen kirjausten mukaan tämä on hänen ensimmäinen kertansa. Hän on asunut täällä kohta kolme viikkoa.”

”Niin pitkään?”

”Kyllä. Meillä on huokeahintaisen hotellin maine pitkäaikaisille vieraille, etenkin sesongin ulkopuolella, kun huoneita on vaikea saada täyteen.”

John teki uuden merkinnän lehtiöön.

”Näitkö häntä aiemmin tänä iltana?” hän kysyi.

”Näin. Hän ilmestyi aulaan yhdeksän maissa ja meni baariin.”

”Missä se on?”

”Kellarissa.”

John nyökkäsi. Hän oli pannut aulassa merkillle kyltin, jossa mainostettiin alakerrassa sijaitsevaa juottolaa.

”Oliko hän yksin vai jonkun seurassa?”

”Hän oli yksin.”

”Näitkö hänen tulevan sieltä ylös?”

”Valitettavasti en”, Cornelius sanoi. ”Kun vastaanotossa on hiljaista, olen usein tässä huoneessa tekemässä töitä. Mutta voit jutella Tiagon kanssa, joka vastaa baarista. Hän oli siellä koko illan.”

”Onko hän siellä nytkin?”

Hotellinomistaja pudisti päätään.

”Baari suljetaan keskiyöllä, ja hänellä on tapana painua suoraan kotiin. Hän tulee taas iltapäivällä kolmen tai neljän maissa. Hänellä on ehkä vähän joustavampi käsitys ajasta. Hän on portugalilainen.”

John kuuli ääniä aulasta ja käsitti, että partiopoliisit olivat tulleet. Hän kiirehti ottamaan heidät vastaan.

Voimakkaasti vilkkuvat valot valaisivat vanhaa hotellia. Partioauto oli jätetty kävelykadulle Chryslerin taakse siniset valot päällä.

Poliisit seisoivat ovien sisäpuolella ja ravistelivat sadepisaroita lakeistaan. Mies ja nainen, molemmat nuoria ja uusia.

John kääntyi katsomaan, miten Amanda reagoi univormupoliisien tuloon. Hän hätkähti nähdessään, että sohva oli tyhjä.

”Näittekö te, minne hän lähti?” hän kysyi poliiseilta.

”Kuka?” mies kysyi hämmentyneenä.

John ei vastannut. Hän meni ovelle, jossa luki WC, ja avasi sen. Amanda ei ollut siellä.

”Onko täällä muita vessoja?” hän huusi Corneliukselle, joka oli tullut toimistostaan.

”Ei, aulassa on vain yksi.”

”Voi helvetti!”

John kirosi niin rajusti, että univormupoliisit säpsähtivät.

”Hänen on täytynyt paeta”, hän sanoi. ”Kiertäkää kortteli ja katsokaa, näkyykö häntä. Kolmekymppinen nainen. Nimi on Amanda. Blondi, lyhyet hiukset, pukeutunut neuleeseen ja farkkuihin.”

Kollegat toistivat tuntomerkit ja kiirehtivät autolle. John kääntyi vastaanottotiskillä odottavan Corneliuksen puoleen.

”Haluan nähdä hänen huoneensa”, hän sanoi ja paineli hissille. ”Ehkä hän on palannut sinne.”

”Portaita pääsee nopeammin”, hotellinomistaja sanoi. ”Huone on toisessa kerroksessa.”

John vaihtoi suuntaa ja harppoi portaat ylös kaksi askelmaa kerrallaan. Corneliuksella oli vaikeuksia pysytellä perässä, ja John hidasti vauhtia, jotta mies ennättäisi hänen rinnalleen.

”Mikä huone?” hän kysyi.

”Kaksikymmentäseitsemän”, Cornelius huohotti ja kääntyi käytävällä oikeaan.

Seinillä roikkui mustavalkoisia muotokuvia totisista pukumiehistä ja vannehomeisiin sonnustautuneista naisista. Lat tiaa peitti vihreä huopamatto, jossa oli korventuneita jälkiä

ajalta, jolloin sisällä sai vielä tupakoida. He pysähtyivät huoneen ovelle, ja John koputti.

”Amanda, oletko siellä?”

Parin sekunnin hiljaisuuden jälkeen John siirtyi sivuun ja pyysi Corneliusta avaamaan lukon. Hän painoi kahvan alas kyynärpäällään, työnsi oven auki ja astui sisään.

Kattolampussa paloi valo, sänky oli petaamaton. Toinen peitto oli valahtanut puoliksi lattialle. Nojatuolilla roikkui kaksi puseroa ja lyhyt takki, ja lattialla lojui muovikassi, jossa John arveli olevan likaisia vaatteita. Hän kurkisti kylpyhuoneeseen ja näki ruudullisen toalettilaukun ja hammasharjan käsienpesualtaan reunalla olevassa lasissa.

”Miten siellä sujuu?” Cornelius kysyi käytävältä.

John ei vaivautunut vastaamaan vaan katseli ympärilleen. Huoneen nurkassa seisoi pikkuruinen kirjoituspöytä. Johnin katse rekisteröi tavanomaiset esineet: puhelimen, vedenkeittimen ja hotellin tunnuksella varustetun muistiinpanolehtiön.

Huoneessa oli myös jotain tavanomaisuudesta poikkeavaa. Nahkahansikkaat.

Kirjoituspöytä oli musta, ja aivan yhtä mustat hansikkaat sulautuivat sen mustuuteen. John ei olisi huomannut niitä, ellei niissä olisi ollut valmistajan logolla varustettua punaista kangasmerkkiä. Koosta ja mallista päätellen hansikkaat kuuluivat miehelle.

John otti puhelimen esiin ja nappasi useita kuvia. Sitten hän palasi käytävälle Corneliuksen luo.

”Lukitse ovi ja katso, ettei kukaan mene sinne ennen kuin meidän teknikkomme ovat tulleet.”

2.

MARTIN SEISOI GABRIELLAN makuuhuoneessa pyyhe vyötäisillään. Hän avasi vaatekaapin, jonka Gabriella oli antanut hänen käyttöönsä, ja valitsi sieltä yhden kokovalkoisista paidoistaan. Hän napitti sen ja suoristi sen kangasta käsillään.

Hänellä oli ollut sama tapa – tai pahe – jo teininä. Silloin paidan tilalla oli vain ollut huppari ja hänen mahansa oli ollut yhtä muodoton kuin hupparikin. Valkoinen taikinamöhkäle, joka oli ällöttänyt häntä ja jota hän ei pystynyt koskettamaan ilman välissä olevia vaatteita. Nykyisin hänen vatsansa näkyi tuskin lainkaan paidan alta. Jos hän jatkaisi treenaamista ja pitäisi lukua syömisistään, loputkin ylimääräiset kilot ehkä katoaisivat.

Gabriella pisti päänsä makuuhuoneeseen.

”Milloin sinun piti olla siellä pankissa?”

”Kahdeksalta. Täytyy pitää kiirettä.”

Martin puki puvun ylleen. Hän tyytyi samaan pukuun, joka hänellä oli ollut edellisenä päivänä, tupakanväriseen Oscar Jacobsoniin. Kunpa Sundstan talon remontti olisi pian valmis, jotta he pääsisivät asumaan sinne kunnolla. Tämä reppuelämä oli kaikkea muuta kuin ihanteellista. Hän ajelehti Gabriellan asunnon ja kotinsa remonttikaaosken välillä. Kaikki oli väärässä paikassa, ihan sama, mitä hän yritti löytää – kännykän laturi, treenivaatteet, tennismaila.

Martin meni keittiöön ja kävi istumaan aamiaispöytään. Gabriella oli lisännyt kuukausi sitten hänen neuvostaan uuden pillerin päivittäisiin vitamiiniansiinsa ja ravintolisiinsa. Foolihappo oli hyväksi naisille, jotka halusivat tulla raskaaksi.

Martin oli ehdottanut viime kesänä heidän viimeisenä iltanaan Nizzassa, että Gabriella lopettaisi ehkäisytablettien käytön. Gabriella oli luvannut tehdä niin, ja he olivat rakastelleet parvekkeen ovet auki. Kun Gabriella nukahti myöhemmin sinä yönä, Martin meni parvekkeelle ilosta pakahtumaisillaan. Hän puristi kaidetta, nojautui katsomaan rantapromenadia alapuolellaan ja olisi halunnut julistaa onneaan koko maailmalle. Hänestä, Martin Wessmanista, tulisi isä. Tai he ainakin yrittäisivät saada lapsen.

Gabriella työnsi pillerit suuhunsa, teki nykäisevän liikkeen päällään ja nielaisi.

”Lähdetäänkö omilla autoilla?” hän kysyi.

Martin joi kuumaa kahvia ja haukkasi juustovoileipää.

”Se on varmaan helpointa.”

He lähtivät töihin yleensä samaa matkaa Martinin Teslalla, mikä oli yksi monista eduista, kun heillä oli sama työnantaja. Mutta tänään Gabriellalla oli edessä tapaamisia, joihin hänen täytyi päästä lähtemään omin päin. Hän piti jugurttisukkaa kädessään ja katsoi Martinia.

”Jännittääkö sinua se pankkitapaaminen?”

”Jännittää”, Martin tunnusti.

Kiinteistökehitys Glennfalk oli ollut kiperässä tilanteessa ennenkin, mutta panokset eivät olleet koskaan olleet näin korkeat. Asuntomarkkinoiden vaikeudet olivat alkaneet juuri vääränä ajankohtana.

”Kaikki järjestyy”, Gabriella sanoi. ”Te olette olleet niin pitkään siellä asiakkaana, että siihen täytyy löytyä ratkaisu.”

Kun he lähtivät asunnolta, asfaltti oli yhä märkä yöllisten sateiden jäljiltä. He puikkelehtivat lätäköiden välistä ollakseen pilaamatta kenkiään, kun he kävelivät pysäköintialueelle.

Marraskuussa ihminen kaipasi pois, Martin ajatteli. Ehkä he voisivat matkustaa taas aurinkoon, kun tilanne töissä rauhoittuisi. Viikko tai pari Thaimaassa. Vähän ylitöitä vauvatehtaalla, ellei Gabriella olisi raskaana jo sitä ennen.

Martin huomasi, ettei Gabriella enää kävellytkään hänen rinnallaan vaan oli hidastanut askeleitaan ja jäänyt tuijottamaan naista, joka istui hartiat lypsyssä heidän asuinalueensa penkillä.

”Tunnetko sinä hänet?” Martin kuiskasi.

”Jotenkuten”, Gabriella mumisi.

Martin tarkasteli naista katulampun heikossa valossa. Nainen oli pukeutunut kevyesti, pelkkiin farkkuihin ja paitaan, ja hänen sormissaan hehkui tupakka. Martin huomasi vasta nyt, että nainen viittoi heille.

”Mitä hän haluaa?” Martin kysyi.

Gabriella laski kätensä hänen käsivarrelleen.

”Odota, niin käyn kysymässä.”

Martin katsoi kelloa. Hänellä ei ollut aikaa, mutta hän ei halunnut jättää Gabriellaa yksin ennen kuin tietäisi, mistä oli kyse. Gabriella palasi parin minuutin kuluttua takaisin huomattavan järkyttyneen oloisena.

”Mistä oli kyse?” Martin kysyi.

”Kuule, minun täytyy puhua hänen kanssaan. Lähde sinä vain, jotta et myöhästy pankista.”

”Okei, mutta... onko jotain tapahtunut?”

”Puhutaan siitä myöhemmin.”

Gabriella kiirehti takaisin penkille naisen luo. Martin hiltisi halunsa lähteä Gabriellan perään, mutta tämä oli osoittanut selvästi, ettei tahtonut häntä mukaan, ja Martinilla oli kylliksi murehtimista omissakin huolissaan.

3.

JOHNIN VUORO PÄÄTTYI, kun muut lääninrikospoliisin tutkijat aloittelivat omaansa. Viimeisenä asiana yövuoron jälkeen oli raportoida käynnissä olevista tehtävistä osaston aamupalaverissa. Vaikka Johnin puku oli ryppyinen pitkän työrupeaman jäljiltä, hän oli edelleen huoneen parhaiten pukeutunut poliisi. Kollegat näyttivät paria poikkeusta lukuun ottamatta siltä kuin olisivat kaivaneet vaatteensa likapyykkikorista.

”Hotell Royalissa tapahtui kuulemma viime yönä raiskaus”, Mona EjdeWik sanoi, kun puheensorina oli laantunut.

Lääninrikospoliisin johtaja edusti poikkeusta. John ei kelpuuttanut normaalisti farkkuja työasuksi, mutta Monan mustat farkut läpäisivät testin. Kuusikymmentä vuotta täyttänyt Mona kantoi farkkujaan ja lyhythihaista toppiaan luontaisen itsevarmasti. Hän oli myös perillä asioista ja nautti päivystäjän kanssa kupillisen kahvia aina ennen palaveria.

”Pitää paikkansa”, John sanoi ja tukahdutti haukotuksen. ”Mutta uhria ei ole vielä tavoitettu.”

Hän kertoi, mitä hotellilla oli tapahtunut ja ettei naista yöllä etsinyt partio ollut löytänyt tätä.

”Miksi hän pakeni sieltä?” Mona kysyi.

John oli kiitollinen, ettei pomo ryhtynyt tivaamaan, miksi hän oli jättänyt naisen yksin aulaan.

”Luulen, että häntä pelotti”, hän sanoi. ”Kun jututin häntä, hän ei tahtonut kertoa, kuka tekijä oli.”

”Eipä olisi ensimmäinen kerta”, Mona sanoi. ”Kuka tämä nainen on?”

”En tiedä. Hän oli kirjautunut hotelliin nimellä Amanda Forsgren, mutta en usko, että se on hänen oikea nimensä.”

”Miksi et?”

John selosti, mitä oli tehnyt aamun varhaisina tunteina. Väestörekisteristä löytyi kaksitoista Ruotsissa asuvaa Amanda Forsgreniä, joista viisi oli sopivan ikäisiä. John oli käynyt koko listan läpi ja saanut viimeiseen naiseen yhteyden juuri ennen palaveria. Nainen oli käynyt viemässä lapsensa päiväkotiin Norrtäljessä, eikä hänellä ollut harmainta aavistusta siitä, mistä John puhui.

”Kukaan heistä ei ole siis ollut Hotell Royalin läheisyydessä?” Mona kysyi.

”Ei ole.”

”Eikö hän maksanut kortilla kirjautuessaan hotelliin?”

”Ei, vaan käteisellä etukäteen aina viikon kerrallaan”, John sanoi, sillä hän oli soittanut hotelliin ja kysynyt samaa. ”Eikä hän näyttänyt henkilökorttiaankaan, joten mikään ei vahvista hänen henkilöllisyyttään.”

”Viikon kerrallaan?” Mona toisti. ”Kuinka kauan hän on sitten asunut siellä?”

”Melkein kolme viikkoa. Hotelli vaikuttaa sen tyyppiseltä paikalta, jossa asuu sekalaista porukkaa vailla pysyvää asuntoa.”

Mona napsutteli kuivamustekynää kädessään. Varma merkki siitä, että hän oli kärsimätön ja halusi siirtyä seuraavaan aiheeseen.

”Onko asiaan vielä jotain lisättävää juuri nyt?” hän kysyi.

”On. Löysin naisen hotellihuoneesta miesten hansikkaat”, John sanoi. ”Ne ja lakanat ovat menossa Linköpingiin analysoitavaksi.”

Mona laski kynän kädestään.

”Onko oikein priorisoida sellainen asia ja käynnistää niin suuri koneisto näin vähillä tiedoilla? Kyllähän sinä tiedät, miten ylikuormitettu NFC on.”

”Se oli minun arvioni tilanteesta”, John sanoi. ”Jos hansikkaista löytyy sormenjälkiä tai dna:ta, tekijä voi löytyä meidän rekisteristämme.”

”Kyllä, kyllä, mutta eikö olisi ollut parempi ottaa todistusaineisto talteen ja odottaa tutkinnan käynnistymistä, kun olemme tavoittaneet kyseisen naisen? Ehkä hän ei tahdo tehdä ilmoitusta, emmekä me mahda asialle silloin mitään.”

John tunsu väsymyksensä väistyvän kasvavan ärtymyksen tieltä. Hän oli ollut töissä koko yön, eikä häntä huvittanut tulla kyseenalaistetuksi. Monakin tuntui huomaavan muutoksen hänen mielentilassaan ja huitaisi rauhoittelevasti kädellään.

”Tehty mikä tehty”, Mona sanoi. ”Unohdetaan se ja toivotaan, että hän ottaa yhteyttä päivän aikana. Onko sinulla jotain muuta raportoitavaa ennen kuin jatketaan?”

John pudisti päätään. Hän olisi oikeastaan halunnut, että Mona lähettäisi jonkun hotelliin kuulustelemaan baarimikkoa. Mutta koska Mona osoitti niin ilmeistä haluttomuutta satsata resursseja kyseiseen raiskaustapaukseen, John päätti hoitaa asian itse ennen kuin aloittaisi vuoronsa illalla. Enää yksi yövuoro jäljellä, hän ajatteli. Sen jälkeen yöhommat siirtyivät seuraavalle työvuorolistalla.

Hän katsoi ulos ikkunasta. Pimeys alkaisi väistyä vasta tunnin päästä. Johnilla oli vaikeuksia pysytellä hereillä, kun kollegat esittelivät tapauksiaan. Tuhopoltto Vålbergissä ja sarja autovarkauksia Arvikassa eivät riittäneet pitämään hänen väsymystään loitolla.

Mutta hän havahtui, kun Mona antoi vuoron Ulf Törnerille. Kollegan pyytämättä antamat raportit lääninpoliisimestari Anderbergin läksiäisjuhlista olivat samanaikaisesti piinaavia ja viihdyttäviä. Ulf vaikutti toimineen viime viikkoina liki täyspäiväisenä juhlasuunnittelijana.

”Paikka on nyt varmistunut”, Ulf ilmoitti ylpeänä. ”Kuten mainitsin jo aiemmin, varausten kanssa oli vähän häikkää, mutta homma on nyt lopultakin ratkennut. Juhlapaikkana on Nöjesfabriken, kuten alun perin suunnittelimme. Mutta ruokalistan suhteen edessä on kiperä päätös. Anderberghan rakastaa entrecôtea ja pitää itseään eräänlaisena grillimestarina. Meitä juhlakomitean jäseniä kuitenkin mietityttää, onko poliisilaitoksen kestävyysperiaatteiden mukaista tarjoilla naudanlihaa useille sadoille henkilöille.”

John näki, että Mona pinnisteli pysyäkseen rauhallisena.

”Mietin pikemminkin sitä, minkä tutkintojen parissa sinä työskentelet tällä hetkellä”, Mona sanoi. ”Mitä kerrottavaa siinä on niistä?”

Ulf näytti epävarmalta.

”No juu, ne edistyvät.”

”Edistyvät? Millä tavalla?” Mona kysyi. ”Vaikkapa se Väls-vikenin murto. Saimmeko me ne rakennuksen takana olevan valvontakameran nauhat?”

”Juu, ne on meillä tallessa.”

”Ja?”

”Ei siitä ole sen ihmeempää kerrottavaa.”

”Eikö? Varashan murtautui sisään sitä kautta.”

”No juu, mutta...”

Ulf madalsi ääntään ja siveli leukaansa.

”Tässä on ollut viime päivinä niin paljon kaikenlaista. En ole vielä ehtinyt käydä läpi niitä nauhoja.”

John olisi raivostunut, jos kyseessä olisi ollut varkautta vakavampi rikos. Nyt tilanne vaikutti hänestä lähinnä tragikoomiselta. Ulf Törner ei ollut saanut suotta liikanimekseen ”Fackup” poliisiasemalla. Hän oli yhtä tunnettu siitä, miten hartaasti hän osallistui ammattiliiton toimintaan, kuin siitä, miten kyvykkäästi hän sähläsi tutkintojen parissa.

”Valkoinen kilvetön pakettiauto peruutti lastaussillalle tiistain vastaisena yönä kello 03.28.”

Valpas ääni sai Johnin kääntämään päätänsä. Fackupin vieressä istui Daniela Vasquez, lääninrikospoliisin tuorein vahvistus. John käsitti, miksi Mona oli värvännyt hänet. Vasquezilla oli melkein samanlaiset vaatteet kuin pomolla ja yhtä peloton katse. Hän oli vasta kaksikymmentäkuusivuotias, ja tämä oli hänen ensimmäinen pestinsä rikospoliisissa.

”Autosta loikkasi neljä henkilöä rosvomaskit päässään ja murtautui rakennukseen”, Vasquez jatkoi. ”He lastasivat auton täyteen varastettua kamaa ja poistuivat paikalta tasan neljän-toista minuutin kuluttua.”

Johnin suu vetäytyi väkisinkin hymyyn, ja hän näki, että muutkin hymähtivät pöydän ympärillä. Ulf oli Vasquezin ohjaaja, mutta Vasquez oli ilmeisesti kyllästynyt juhlien järjestämiseen ja katsonut valvontakameran nauhat omin päin.

”Eikö meillä ole siis mitään, millä me pääsisimme eteenpäin?” Mona kysyi neutraalisti.

Mahdollinen Fackupin ojentaminen tapahtuisi kahden kesken Monan huoneessa.

”On toki”, Vasquez sanoi. ”Puhuin vartiointifirman kanssa. Kun hälytys kytkeytyi päälle, sieltä lähetettiin auto paikalle. Gps:n seurantatietojen mukaan vartija saapui kello 03.38, ja hän raportoi, ettei siellä näkynyt ketään. Jutussa on vain yksi pikku mutta, sillä valvontakameran nauhojen mukaan murto-varkaat olivat siellä vielä silloin. He poistuivat vasta kello 03.42.”

”Vartija on siis mukana ryöstössä?” Mona kysyi.

”Näin oletan, tai sitten hän tarvitsee uudet silmälasit.”

Kaikki purskahtivat nauruun. Yhtä poikkeusta lukuun ottamatta: Ulf Törner ei nauranut. John tarkasteli kollegansa happamia kasvoja. Fackup oli laiska muttei tyhmä. Hän tiesi, että Vasquez olisi voinut päättää pelastaa hänen nahkansa, kun Mona ryhtyi kyselemään valvontakameran nauhoista. Sen sijaan Vasquez oli antanut Fackupin nolata itsensä koko lääninrikospoliisin edessä ja ilmoitti sitten, kuka oli avustanut

murtovarkaita. Tämä voisi puolestaan ilmiantaa ystävänsä pienen painostuksen jälkeen.

Jos Johnilla oli ollut aiemmin epäilyksiä tiimin uudesta vahvistuksesta, ei ollut enää. Daniela Vasquez oli poikkeuksellisen lahjakas ja sai lisäpisteet siitä, että oli rohjennut antaa opetuksen Fackupille.

KÄDET VALMIINA TAPPAMAAN

Nainen raiskataan, mutta ennen kuin poliisi ehtii kuulustella häntä, hän katoaa jäljettömiin. Naisen hotellihuoneesta löydetään miesten hanskat. Rikostekninen tutkimus paljastaa, että niitä on käyttänyt pahamaineinen Ulvsbyn murhaaja, joka on piileskellyt kahdeksan vuotta puukotettuaan äitinsä kuoliaaksi.

Karlstadin alueen rikospoliisissa työskentelevä John Adderley ja hänen kollegansa käynnistävät välittömästi tutkimuksen. Kaikki voimavarat otetaan käyttöön Ulvsbyn murhaajan ja kadonneen naisen löytämiseksi. Jahti johdattaa Adderleyn menestyvän perheen jäljille. He ovat tienanneet omaisuuden rakentamalla asuntoja, mutta kulussien takana salaisuuksien paino on romahduttamassa kaiken.

Mohlin & Nyströmin John Adderley -sarjan neljäs dekkari **OIKEA KÄSI** on taitavasti rakennettu ja niin intensiivinen, että sitä on mahdoton jättää kesken.